

Milý příteli,

přiznávám se Ti, že dnes - snad poprvé - se mi na Tvou otázku či spíše výzvu odpovídat vůbec nechce. Nikoli ovšem proto, že bych nechtěl přiznat její oprávněnost nebo aktuálnost. Nemůže být žádných pochyb o tom, že deset let je dostatečná doba k tomu, abychom získali potřebný odstup od událostí jara a léta roku 1968 a abychom se pokusili je lépe pochopit a posoudit. Zdá se mi však, že pro mnoho, snad pro většinu lidí ta poměrně dlouhá doba byla čím-li promarněným, ve vědomí spíše zasouvajícím a vytěsňujícím každou vzpomínku, a u některých zase až křečovitě lpícím na některých dávno již vyčpělých a otrěsených "jistotách", které slouží jen jiným způsobem jako obrana proti otevřenému a repředsidečnému zvážení a zhodnocení toho, co se tenkrát skutečně odehrávalo. Mám dojem, že tu pozoruhodnou a značně rozporuplnou dobu zakrývá dnes víc než kdy předtím záplava nejhrůznějších závojų: závojų zapomnění, ale také zbožných lží - a ovšem zejména nenávistných pomluv a absurdních výmyslů. A když tomu tak je obecně, musím si nepochybně klást otázku, zda také můj vlastní pohled na tu dobu a mé vlastní hodnocení tehdejšího dění a usilování není přese všechnu svou odlišnost jen dalším takovým závojem, jen dalším jednostranným pohledem a zkreslujícím obrazem; přinejmenším si to jistě mnozí budou myslet. Mé hlavní obavy resp. má hlavní nechuť však pramení z něčeho jiného. To, co si o roku 1968 myslím, nebude znamenat jen ostré odmítnutí oficiálně šířené verze o nebezpečí pravicového oportunistu a návratu kapitalismu; to jistě nikdo z trochu informovanějších a vážně myslících lidí nemůže brát jako seriózní verzi. Znamená to však odmítnutí pojetí mnohem důstojnějšího a atraktivnějšího, jak je předkládají tzv. ex-komunisté, totiž pojetí o vnitřní blízkosti a snad i o genetické návaznosti dnešního eurokomunismu na tehdejší snahy obrodného procesu v Československu, vedeného československými komunisty. A v důsledku tohoto sporu výchozího je také mé hodnocení srpnové intervence podstatně odlišné jak od hodnocení ex-komunistického, tak od všeobecně rozšířeného hodnocení celonárodního. Vyjádřit svůj názor a dostat se tak do pozice toho, kdo "vyběhl na palouček" a stal se terčem kritiky ze všech stran, není jistě nic, co by člověk podnikal s potěšením. Rozhodl jsem se však překonat svou nechuť a pokusím se co nejotevřeněji a co nejupřímněji vyjádřit, jak se dívám na rok 1968 (a vůbec na vývoj druhé poloviny sedesátých let) a na zamýšlené i skutečné důsledky ozbrojené intervence v období následujícím. Nejsm historik, ale nejsem ani politik; jak historikové, tak politici budou mít asi nejvážnější námitky. Ale doufám, že nezůstanou jen u odmítání a že budou chtít alespoň trochu o věci uvažovat. Zatím budu ovšem své stanovisko formulovat jen předběžně v tomto svěmdopise; časem je vypracuji lépe a předložím je širšímu okruhu. Za měsíc tomu bude právě deset let, kdy ozbrojené jednotky pěti spojeneckých zemí vstoupily na území Československa, aby změnily a i v dalších letech ovlivňovaly vnitropolitický vývoj v naší zemi. Učinily tak bez souhlasu, bez vědomí a ovšem bez vyzvání jakéhokoliv orgánu, který by k tomu mohl být kompetentní. Učinily tak v rozporu se všeobecnými mezinárodními normami a konkrétními závazky, v rozporu se svými závazky v rámci Varšavské smlouvy a v rozporu